अस्वीकरण

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षकारले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यावहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागि, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रामाणिक हुनेछ र कार्यान्वयनको उद्देश्यका लागि पनि अंग्रेजी भाषा मै जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

[२०२४] २ एस.सी.आर. ६८५ : २०२४ इन्स्क १३०

एन. मनोगर र अर्का

विरुद्ध

प्रहरी निरीक्षक र अरू।

सन् २०२४ को फौजदारी अपील नं. १३३३

१६ फेब्रुअरी २०२४

[विक्रम नाथ र सतीश चन्द्र शर्मा, जे.जे.]

विचारणीय मुद्दा

के उच्च न्यायालयले फौजदारी प्रक्रिया संहिता ४५२, २९४(बी), ३२३ र ५०६(१) अन्तर्गतको मामिलामा जाहेरवालाको निवेदनमा भनिए बमोजिम अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपी बनाउने २१६/३१९ सीआरपीसीको धारा बमोजिमको निवेदन अस्वीकृत गरेको न्यायालयको आदेशलाई बदर गर्नु सहि थियो?

शिर्षकहरू

फौजदारी कार्यविधि संहिता, १९७३ - धारा २१६/३१९- विवेकाधिकार अधिकारको प्रयोग - उच्च न्यायालयद्वारा प्रयोग - फौजदारी प्रक्रिया संहिता ४५२, २९४(बी), ३२३ र ५०६(१) अन्तर्गतको मामिलामा जाहेरवालाको धारा २१६/३१९ अन्तर्गतको निवेदन लागू भई अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपी बनाउने, जुन न्यायालयले अस्वीकार गरेको थियो तर उच्च न्यायालयले स्वीकार गरेको थियो - सत्यता:

निर्धारण गरिएको: न्यायालयको आदेश कारणसहित थियो र कुनै विकृतिबाट ग्रसित थिएन - उच्च न्यायालयले अपिल्कर्ताहरूलाई अभियोगमा मामिला अनुसार अपिल्कर्ताहरू विरुद्ध प्राथमिक

रूपमा मामिला लैजाने पर्याप्त सामग्री थिएनन् भन्ने तथ्यलाई बुझ्न सकेन। उच्च न्यायालयले धारा ३१९ सीआरपीसी अन्तर्गतको विवेकाधिकार शक्तिलाई जहाँ परिस्थितिले सो गर्न आवश्यक बनाउँछ त्यहाँ मात्र प्रयोग गर्नुपर्छ भन्ने कुरा बुझ्न सकेन - यसभन्दा बढी, मामिलाका सामग्रीहरूले उक्त मापदण्ड पूरा गरेका थिएनन् कि केवल प्राथमिक तथ्यहरूमाथि मात्र मामिला चल्न सकिन्छ, र आरोप लगाउँदाको समयको जस्तो मात्र होइन कि यदि त्यसलाई बेवास्ता गरिए भने सजाय दिन पुग्ने थियो। त्यसरी, आलोचित आदेश बदर गरियो। [अनुछेद ९, १०, ११]

उद्धृत मामिलाको कानुन

हरदीप सिंह विरुद्ध पंजाब राज्य र अरू, **[२०१४] २ एस.सी.आर १: (२०१४) ३ एस.सी.सी. ९२ - भरोसा गरिएको।**

जोगेन्द्र यादव विरुद्ध बिहार राज्य, **[२०१५] ९ एस.सी.आर ६९: (२०१५) ९ एस.सी.सी. २४४**; *जितेन्द्र नाथ मिश्र विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य,* **[२०२३] ७ एस.सी.आर ६४२: (२०२३) ७ एस.सी.सी. ३४४**; *सागर विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य र अर्का,* **(२०२२) ६ एस.सी.सी. ३८९ - संदर्भित गरिएको।**

कानुनको सूची

फौजदारी कार्यविधि संहिता, १९७३; दण्ड संहिता, १८६०।

मुख्य सब्दवालीहरुको सूची

विवेकाधिकार शक्तिहरू; उच्च न्यायालयद्वारा अपनाइएको दृष्टिकोण; समाहित गर्नु; आरोपित पार्नु; कारणसहितको आदेश; विकृति; प्राथमिक भेटघाट।

मामिला उत्पन्न

आपराधिक अपिल अधिकारक्षेत्रः सन् २०२४ को फौजदारी अपील नं. १३३३

सन् २०२१ को विशेष अनुमति याचिका (फौजदारी) नं. ८६९६ बाट उत्पन्न

मद्रास उच्च न्यायालयको गत १३.०९.२०२१ को फैसला र आदेश सन् २०२० को सीआरएलआरसी नं. १३३

पक्षहरूका उपस्थितिहरू

एस. नागमुथु, वरिष्ठ अधिवक्ता, एम.पी. पार्थिबन, सुश्री प्रियारंजनी नागमुथु, आर. सुधाकरन, टी. हरि हर सुधन, सुश्री शालिनी मिश्रा, बिलाल मंसूर, श्रेयस कौशल, पी.भी.के. देइवेन्द्रन, अधिवक्ताहरु अपिल्कर्ताहरूका लागि।

वी. कृष्णमूर्ति, वरिष्ठ एएजी., डी. कुमानन, सुश्री दीपा एस., वेशाल त्यागी, चन्दन कुमार, माधव प्रकाश, पी. सोमा सुन्दरम, अधिवक्ताहरु उत्तरदाताहरूका लागि।

सर्वोच्च न्यायालयको फैसला/आदेश

<u>आदेश</u>

१. अनुमति प्रदान गरिएको छ।

२. यस पुनरावेदनलाई अपिल्कर्ताले मद्रास उच्च न्यायालय (**उच्च न्यायालय**) को मिति १३.०९.२०२१ को फैसलाको सहिकता चुनौती दिंदै दायर गरेको हो, जसले श्रीमान XIV मेट्रोपोलिटन मजिस्ट्रेट, एग्मोर, चेन्नई (सुनुवाई न्यायालय) द्वारा जारी मिति २४.१०.२०१९ को आदेशलाई बदर गरेको थियो, जहाँ सुनुवाई न्यायालयले जाहेरवालाद्वारा फौजदारी कार्यविधि संहिता, १९७३ (सी.आर.पी.सी.) को धारा २१६ र धारा ३१९ अन्तर्गत दर्ता गरिएको निवेदनलाई अस्वीकार गरेको थियो, जसमा मागः (i) समन जारी गर्नु; र (ii) सन् २०१८ को मामिला नं. ७२४३ अन्तर्गत भारतीय दण्ड संहिता, १८६० (**आई.पी.सी.**) को धारा(हरु) ४५२, २९४(बी), ३२३ र ५०६(१) सम्बन्धित अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपी व्यक्तिहरूको रूपमा अन्तर्भुक्त गर्नु (**आलोचित आदेश**)।

३. मामिलाबाट निकालिएको संक्षिप्त तथ्य(हरू) यस्तो छ(न्):

३.१ मिति २४.०१.२०१८ को उच्च न्यायालयको आदेशअनुसार, उत्तरदाता नं. १ ले मिति २०.०४.२०१८ मा उत्तरदाता नं. २ अर्थात् जाहेरवालाद्वारा दर्ता गरिएको उजुरीपछि आई.पी.सी. को धारा ४४८, २९४(बी), ३२३ र ५०६(१) अन्तर्गत प्रथम सूचना रिपोर्ट (एफ.आई.आर.) दर्ता गरेको थियो, जसमा दाबी गरिएको थियो कि उत्तरदाता नं. ३ जाहेरवालाकी छोरी विधुलको बारेमा सोध्न जाहेरवालाको घरमा आएकी थिइन्। विधुल जाहेरवालाकी छोरी भएको जानकारी पाएपछि उत्तरदाता नं. ३ ले जाहेरवालालाई थप्पड हानिन्, उनलाई सोफामा धकेलिन्, अश्लील टिप्पणी गरिन् र त्यसपछि विधुललाई नुहाउने कोठाबाट बाहिर निकालेर भौतिक रूपमा कुटपिट गरिन् जब सम्म उनी बेहोस हुनुभए। त्यसपछि उत्तरदाता नं. ३ ले जाहेरवालालाई धम्की दिइन्। सन्दर्भ प्रासंगिक छ कि एफ.आई.आर.मा उत्तरदाता नं. ३ लाई उनकी श्रीमान र अर्को "केटा" ले साथ दिएको भनिएको थियो तर उल्लेखित व्यक्तिहरूलाई कुनै भूमिका आरोप लगाइएको थिएन।

३.२. उत्तरदाता नं. १ ले न्यायालयसमक्ष उत्तरदाता नं. ३ विरुद्ध भा.द.सं.को धारा(हरु) २९४(ख), ३२३, ५०६(१) र ४४८ अन्तर्गत आरोपपत्र दायर गरेका थिए। त्यसपछि भा.द.सं. को धारा ४४८ अन्तर्गतको आरोप धारा ४५२ भा.द.सं. अन्तर्गत परिवर्तन भयो। सन्दर्भप्रासंगिक छ कि जाहेरवाला, अन्य प्रत्यक्षदर्शीहरू र घाइतेहरूलाई परीक्षण गर्ने चिकित्सकले मात्र आफ्ना सी.आर.पी.सी. को धारा १६१ अन्तर्गतको बयानमा उत्तरदाता नं. ३ लाई नाम लिए र उनलाई भूमिका आरोप लगाए।

३.३. मिति २७.०१.२०१९ मा जाहेरवालाले एफ.आई.आर. सम्बन्धमा पुनः अनुसन्धानको लागि उच्च न्यायालयसमक्ष सी.आर.पी.सी. को धारा ४८२ अन्तर्गत निवेदन दिए। यस चरणमा, पहिलो पटक, जाहेरवालाले (क) (i) अपिल्कर्ता नं. १ अर्थात् उत्तरदाता नं. ३ का श्रीमान् र (ii) अपिल्कर्ता नं. २ अर्थात् उत्तरदाता नं. ३ का नातेदार लाई नाम लिए; र (ख) उनीहरूलाई

आरोपित घटनासँग विशेष भूमिका आरोप लगाए, अर्थात् अपिल्कर्ताहरू जाहेरवालाको घरमा बेइज्जत भित्रिए, अश्लील गाली गरे र जाहेरवालाका छोरालाई मार्ने धम्की दिए। यसमा यो पनि उल्लेख गरिएको छ कि जाहेरवालाले उल्लेखित व्यक्तिहरूको नाम लिएको भए तापनि त्यो एफआईआरमा उल्लेख गरिएको थिएन ("**पुनः अनुसन्धान निवेदन**")। पुनः अनुसन्धान निवेदनमा मिति ०५.०२.२०१९ को आदेशद्वारा उच्च न्यायालयले अनुसन्धान समाप्त भइसकेको र अनुसन्धान अधिकारीहरूले आरोपपत्र दायर गरिसकेको टिप्पणी गरेको थियो। यसरी, उच्च न्यायालयले जाहेरवालालाई एफ.आई.आर. बाट उत्पन्न कार्यवाहीसम्बन्धी अपिल्कर्ताहरूलाई अन्तर्मुक्त गर्न सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ र २१६ अन्तर्गत न्यायालयसमक्ष निवेदन दिने स्वतन्त्रता प्रदान गरेको थियो। थप रूपमा, न्यायालयलाई साक्षीहरूको बयान लिँदा (आवश्यक परेमा) सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ र २१६ अन्तर्गत जाहेरवालाको निवेदन विचार गर्न र अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपी व्यक्तिको रूपमा अन्तर्मुक्त गर्न निर्देशित गरिएको थियो ("**पुनः अनुसन्धान आदेश**")।

३.४. पुनः अनुसन्धान आदेशअनुसार, जाहेरवालाले मिति १९.०३.२०१९ मा सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ र २१६ अन्तर्गत न्यायालयसमक्ष निवेदन दिए, जसमा भनिएको थियो कि (i) अपिल्कर्ताहरूको नाम लिनुका बावजूद, एफ.आई.आर. केवल उत्तरदाता नं. ३ को विरुद्धमा लगाइएको थियो, अर्थात् बेलाबखत अनुसन्धान अधिकारीहरूले अपिल्कर्ताहरूको नाम बाहिर राखेका थिए; (ii) अनुसन्धान अधिकारीले सी.आर.पी.सी. को धारा १६१ अन्तर्गत बयान लिँदा प्रयोग भएको मामिला अपिल्कर्ताहरूको नाम नखुलाउने उद्देश्यले लिइएको थियो; (iii) अभियोजन साक्षी (**पी.डब्ल्यू**) नं. १-५ ले न्यायालयसमक्ष मुख्य जाँचमा अपिल्कर्ताहरूको नाम लिएका थिए; र उनीहरूलाई विशिष्ट भूमिका समेत आरोप लगाएका थिए ("**आधारभूत निवेदन**")।

३.५. मिति ०६.०५.२०१९ को आदेशद्वारा, न्यायालयले उल्लेखित निवेदनलाई आंशिक रूपमा स्वीकार गरी एफ.आइ.आर बाट उत्पन्न कार्यवाहीमा

अपिल्कर्ता नं. १ लाई आरोपी बनायो, किनभने अपिल्कर्ता नं. १ अर्थात् एक प्रहरीले अपराध हुनबाट रोक्नुपर्ने थियो र उसको बेवास्ता आवश्यकतावश उक्साउपना हुनेछ भनी टिप्पणी गर्यो। तर न्यायालयले अपिल्कर्ता नं. २ लाई आरोपी बनाउने निवेदनलाई यस आधारमा अस्वीकार गर्यो कि जाहेरवाला र अन्य पी.डब्ल्यू. हरूले अज्ञात 'केटा' लाई अपिल्कर्ता नं. २ को रूपमा कसरी पहिचान गरेको हो भनेर कुनै कारण उल्लेख गरिएन।

३.६. उल्लेखित आदेशप्रति रुष्ट भएर, अपिल्कर्ता नं. १ र उत्तरदाता नं. २ ले उच्च न्यायालयमा पुनरावलोकन निवेदनहरू दायर गरे। मिति १०.०६.२०१९ को आदेशद्वारा, उच्च न्यायालयले अपिल्कर्ताहरूलाई आधारभूत निवेदनमा सूचना नदिएको आधारमा पुनरावलोकन निवेदनहरूलाई स्वीकार गर्यो र यस न्यायालयको निर्णय ***जोगेन्द्र यादव विरुद्ध बिहार राज्य***, (२०१५) ९ एस.सी.सी. २४४ अनुसार अपिल्कर्ताहरूलाई सुनुवाइको मौका नदिई आधारभूत निवेदनको निर्णय गर्न सकिंदैन। यसरी, उच्च न्यायालयले हाम्रो निर्णय ***हरदीप सिंह विरुद्ध पंजाब राज्य र अरू***, (२०१४) ३ एस.सी.सी. ९२ अनुरूप न्यायालयलाई आधारभूत निवेदन नयाँ सिरेबाट विचार गर्न पठायो ("**पुनःविचार आदेश**")।

३.७. पुनःविचार आदेशअनुसार, सुनुवाई न्यायालयले मिति २४.१०.२०१९ को आदेशद्वारा आधारभूत निवेदनलाई खारेज गर्यो, किनकि मूल उजुरीमा वा घाइते व्यक्तिलाई चिकित्सकले तुरुन्तै परीक्षण गर्दा पी.डब्ल्यू-६ लाई जाहेरवालाले अपिल्कर्ताहरूको संलग्नतासम्बन्धी विशिष्ट आरोप लगाएको थिएन भन्ने तथ्यलाई दृष्टिगत राखी अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपी बनाउन पर्याप्त प्रमाण रहेको छैन भनी निष्कर्ष निकालियो ("**आधारभूत आदेश**")।

३.८. आधारभूत आदेशप्रति रुष्ट भएर, जाहेरवालाले उच्च न्यायालयमा एक फौजदारी पुनरावलोकन निवेदन दायर गरे। आलोचित आदेशद्वारा, उच्च न्यायालयले मूल उजुरी र सी.आर.पी.सी. को धारा १६१ अन्तर्गत दर्ता भएको बयानले पुष्टि गरेको थियो कि अपिल्कर्ताहरू आरोपित अपराध

घटना हुँदाको समयमा उत्तरदाता नं. ३ संगै उपस्थित थिए र त्यसैले जाहेरवालाको घरमा बेइज्जत प्रवेश गरेका थिए। थप रूपमा, उच्च न्यायालयले यो पनि टिप्पणी गरेको थियो कि सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ अन्तर्गतको शक्ति प्रयोग गर्दा न्यायालयले अपनाउनुपर्ने मापदण्ड आरोपी व्यक्तिले आरोपित अपराध गरेको प्राथमिक संतुष्टि हुनुपर्ने हो। तसर्थ, मापथ्यलाई मध्यनजर राख्दै, उच्च न्यायालयले (i) फौजदारी पुनरावलोकन निवेदन स्वीकार गर्यो; (ii) आधारभूत आदेशलाई बदर गर्यो; र (iii) न्यायालयलाई सन् २०१८ को सी.सी. नं. ७२४३ मा अपिल्कर्ताहरूलाई क्रमशः आरोपी नं. २ र आरोपी नं. ३ को रूपमा अन्तर्मुख्त गर्न निर्देशन दियो ("**आधारभूत कार्यवाही**हरु")।

४. श्री एस. नागमुथु, वरिष्ठ अधिवक्ताले हामीसमक्ष अपिल्कर्ताहरूको तर्फबाट बहस गर्दै, उच्च न्यायालयले सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ अन्तर्गत अधिकारक्षेत्र प्रयोग गर्दै (i) अपिल्कर्ताहरूप्रतिको आरोप अस्पष्ट र व्यापक छ भन्ने; (ii) अपिल्कर्ताहरूको संलग्नता देखाउने कुनै प्रमाण छैन; र (iii) यस न्यायालयको निर्णय ***हरदीप सिंह (उक्त)*** लाई बुझ्न नसकी त्रुटिपूर्ण रूपमा न्यायालयको आदेश उल्टायो भनी बहस गरे।

५. अर्कोतर्फ, उत्तरदाताहरू तर्फका वकिलहरूले उल्लेखित तर्क प्रतिवाद गर्दै, उच्च न्यायालयले मूल उजुरीमा खुलासा भएका आरोपहरू, सी.आर.पी.सी. को धारा १६१ अन्तर्गत दर्ता गरिएको बयान र पी.डब्ल्यू.हरूको मुख्य जाँचलाई राम्ररी मूल्यांकन गरी मामिलामा रहेको प्रमाणले अपिल्कर्ताहरूको अपराधमा संलग्नता पुष्टि गरेको निष्कर्ष निकालेको हो र त्यसैले हाम्रो निर्णय *जितेन्द्र नाथ मिश्र विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य,* (२०२३) ७ एस.सी.सी. ३४४ लाई दृष्टिगत राख्दा आलोचित आदेशमा कुनै विकृति छैन भनी बहस गरे।

६. हामीले पक्षहरूको तर्फबाट उपस्थित विद्वान् वकिलहरूलाई सुनेका छौं र अभिलेखमा रहेका सामग्रीहरू अध्ययन गरेका छौं।

७. सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ अन्तर्गत अधिकारक्षेत्रको प्रयोगलाई नियन्त्रित गर्ने कानूनी सिद्धान्तहरू राम्ररी स्थापित छन्। विशेष गरी, यस न्यायालयको संविधान पीठले ***हरदीप सिंह*** (***उक्त***) मा यसरी टिप्पणी गरेको छः

"१०५. फौजदारी कार्यविधि संहिता को धारा ३१९ अन्तर्गतको अधिकार विवेकाधिकार र असाधारण शक्ति हो। यसलाई मामिलाका परिस्थितिले सो गर्न आवश्यक परेकोमा मात्र प्रयोग गरिनुपर्छ। मजिस्ट्रेट वा सत्र न्यायाधीशको मनासिबलाई पूरा गर्न अर्को व्यक्ति पनि सोही अपराधमा दोषी हुन सक्छ भन्ने राय रहेको आधारमा यस्तो अधिकार प्रयोग गरिनु हुँदैन। केवल व्यक्ति विरुद्ध न्यायालयसमक्ष प्रस्तुत प्रमाणबाट बलियो र बलिदो सबुत देखिएको अवस्थामा मात्र यस्तो शक्ति प्रयोग गरिनुपर्छ, जिस्की र साहसिक रूपमा होइन।

१०६. यसरी हामी निष्कर्ष निकाल्दछौं कि जबकि न्यायालयसमक्ष प्रस्तुत प्रमाणबाट केवल प्राथमिक मामला स्थापित गरिनु पर्छ, आवश्यक रूपमा प्रतिपरीक्षणको परीक्षणबाट नभए पनि, यसले उसको संलग्नतामा निक्कै बलियो र बलिदो प्रमाण चाहन्छ। लागू गर्नुपर्ने परीक्षण भनेको आरोप लगाउँदाको समयमा प्राथमिक मामलाभन्दा बढी, तर प्रमाण यदि बेवास्ता गरिए भने दोषी ठहरिने सीमासम्म नहुने हो। यस्तो संतुष्टिको अभावमा, न्यायालयले फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा ३१९ अन्तर्गतको शक्तिको प्रयोग गर्नुहुँदैन।"

८. यस न्यायालयले ***सागर विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य र अर्का***, (२०२२) ६ एस.सी.सी. ३८९ मा उक्त स्थितिलाई पुनः दोहोऱ्यायो, जसमा यसरी राय व्यक्त गरिएको थियोः

"९. *संविधान पीठले सावधानी गरेको छ कि कोडको धारा ३१९ अन्तर्गतको शक्ति विवेकाधिकार र असाधारण शक्ति हो, जसलाई केवल मामिलाका परिस्थितिले सो गर्न आवश्यक परेको अवस्थामा मात्र प्रयोग गरिनुपर्छ र आरोप लगाउँदाको समयमा प्राथमिक मामलाभन्दा बढी तर प्रमाण यदि बेवास्ता गरिए भने दोषी ठहरिने सीमासम्म नहुने महत्वपूर्ण परीक्षण लागू गरिनुपर्छ भन्ने उल्लेख गरिएको छ....*"

९. वर्तमान मामिलामा, उच्च न्यायालयले न्यायालयको आदेशलाई उल्टायो र त्यसरी आधारभूत कार्यवाहीमा अपिल्कर्ताहरूलाई आरोपीको रूपमा अन्तर्मुक्त गर्यो, किनकि मामिलामा सामग्रीहरू अर्थात् (i) मूल उजुरीबाट आउने अस्पष्ट आरोपहरू, (ii) जाहेरवालाको सी.आर.पी.सी. को धारा १६१ अन्तर्गतको बयान, र (iii) जाहेरवालाको मुख्य जाँच अपिल्कर्ताहरू विरुद्ध कार्यवाही चलाउन पर्याप्त छन् भन्ने प्राथमिक नतिजा पुगेको थियो।

१०. हाम्रो विचारमा, उच्च न्यायालयले अपनाएको दृष्टिकोण यस न्यायालयको ***हरदीप सिंह (उक्त)*** को रायसँग मेल खाँदैन। उच्च न्यायालयले मामिलाको परिस्थितिले सो गर्न आवश्यक परेमा सी.आर.पी.सी. को धारा ३१९ अन्तर्गतको विवेकाधिकार शक्तिको प्रयोग कम गरिनुपर्ने कुरा बुझ्न सकेन। वर्तमान मामिलामा, न्यायालयको आदेश कारणसहित थियो र कुनै विकृतिबाट ग्रसित थिएन। थप रूपमा, मामिलाका सामग्रीहरूले ***हरदीप सिंह (उक्त)*** अन्तर्गतको पूर्वसोचित उच्चस्तरलाई पूरा गरेका थिएनन्, अर्थात् आरोप लगाउँदाको समयमा *प्राथमिक* मामलाभन्दा बढी, तर प्रमाण यदि बेवास्ता गरिए भने दोषी ठहरिने सीमासम्म नहुने।

११. परिणामस्वरूप, यो पुनरावेदन स्वीकृत हुन्छ र आलोचित आदेश बदर गरिन्छ। विचाराधीन निवेदनहरू, यदि कुनै छन् भने ती निपटारा भएका छन्।

शिर्षकहरू तयार गर्ने: निधि जैन
मामिलाको नतिजा: पुनरावेदन स्वीकृत।